

WEEKBLAD VAN HET NEDERLANDS SYNDICALISTISCH VAKVERBOND
AANGESLOTEN BIJ DE INTERNATIONALE ARBEIDERS-ASSOCIATIE

DE SYNDICALIST

BURGERLIJKE DIENSTPLICHT

MASSALE MOORD EN MASSALE SLAVERNIJ, ZIEDAAR WAARTOE HET KAPITALISME ONS VOERT

J) In Nederland is een offensief ingezet voor de invoering van de burgerlijke dienstplicht. De Nieuwe Rotterdamsche Courant leidt de campagne en dit liberale blad bewijst daarmee een keer te meer, dat de liberalen met hun liberalisme geen raad meer weten. Zouden zij anders kunnen optreden als gangmakers voor een totalitaire staatslavernij?

Een kapitein van de generale staf, mr. J. D. Schepers, heeft voor de Nederlandse Vereniging voor Internationaal Recht een lezing gehouden over deelneming van de burgerbevolking aan verdedigingsmaatregelen. Practisch — zo zei hij — is de gehele burgerbevolking bij de oorlogsvoering daadwerkelijk betrokken, niet alleen passief, maar ook actief, omdat een groot deel der bevolking mede moet werken aan de verdediging. Terreinversterkingen, hindernissen, aanmaak en levering van legerbehoeften — zoals hout, prikkeldraad, munitie, kleding, schoenen, levensmiddelen — dit alles en nog veel meer behoort tot de taak der burgerbevolking.

De verdediging in de moderne oorlog — aldus de heer Schepers — eist de inzet van de gehele volkskracht. Een onderscheid tussen militairen en burgers valt daarbij niet te maken; ieder is verplicht, naar zijn beste kunnen mede te werken. Het gehele volk voert oorlog.

Iets nieuws heeft de heer Schepers ons niet verteld. Als revolutionaire anti-militaristen hebben wij reeds jaren geleden geschreven, dat in de moderne oorlog het gehele vaderland slagveld is en het gehele volk — mannen en vrouwen — krijgs-volk.

Volkenrechtelijk staat de zaak, naar het oordeel van de heer Schepers zo, dat medewerking der burgerbevolking aan de verdedigingsmaatregelen volkomen geoorloofd is, zo lang de vijand het land niet heeft bezet. Daarna moet het uit zijn. Dit betekent dus, dat de burger altijd volkomen onderworpen moet zijn aan het heersende militaire gezag, aan het nationale, zolang dit niet verdreven is, aan het vreemde, als dit het heeft opgevolgd.

Het verslag van de rede van de heer Schepers werd als eerste artikel op de voorpagina van de N.R.Ct. van 6 Januari geplaatst. Prompt vijf dagen later verscheen op dezelfde plaats een redactioneel artikel, waarin de invoering van burgerlijke dienstplicht wordt bepleit. Art. 187 van de Grondwet, zo betoogt de redactie, legt aan alle Nederlanders de plicht op, het grondgebied te verdedigen. In 1917 heeft men van burgerlijke dienstplicht niet willen weten, maar toen was men „mobilisatiemoe” en een niet onbelangrijk deel van het volk stond weinig sympathiek tegenover de weermacht. Maar nu staat vrijwel het gehele volk achter de regering en het is ervan doordrongen, dat zware persoonlijke offers gebracht moeten worden. „Een voorbereid volk telt voor twee.” Gewezen wordt op de rede van de heer Schepers en... er moet een wet komen, waardoor de regering mannelijke en vrouwelijke dienstplichtigen kan oproepen. Die moeten de overheidsbetrekkings der gemobiliseerden bezetten en dienst doen bij de luchtbescherming, bij voedselvoorziening, bij de verzorging van zieken en gewonden, bij de landbouw, de veeteelt, in de bedrijven, die ingeschakeld zijn bij de oorlogsindustrie, in een dijkzleger om rampen te voorkomen, die in verband met de befaamde waterlinie zouden kunnen ontstaan. De dappere finse Lotta's worden ten voorbeeld gesteld, maar als de nood aan de man komt, mag er van vrijwillige dienstverlening geen sprake zijn, dan moet het gehele volk ten dienste der regering staan.

De vorige week heeft een medewerker in ons blad er al op gewezen, dat de opperbevelhebber van land- en zeemacht buiten alle democratische en parlementaire instanties om, een verordening heeft ingevoerd, waarbij alle mannen van 18 tot 60 jaar verplicht kunnen worden, persoonlijke diensten bij militaire werkzaamheden te verrichten. Wie weigert, wordt in het gevang gezet. De N.R.Ct. heeft nu een pleidooi gehouden voor een wet, waardoor ook voor gans andere doeleinden alle mannen, maar bovendien alle vrouwen, ter beschikking van de regering worden gesteld. Wat is het betoog van dit liberale (!) blad anders dan een warm pleidooi voor een totalitaire economie ten dienste van de oorlog?

Intussen noemt het blad allerlei werk op, waarvoor in het geheel geen dienstplicht nodig is, maar waarvoor men tegen het geldende loon zoveel werkkrachten kan krijgen als men hebben wil. Dit geldt ook voor de werkzaamheden, bedoeld in de verordening van de opperbevelhebber.

Overigens ligt deze burgerlijke dienstplicht als onmisbaar onderdeel van een totalitaire economie geheel in de lijn der ontwikkeling. De totalitaire oorlog heeft immers een totalitaire, alles en allen beheersende, economie tot voorwaarde, en deze op haar beurt de totalitaire staat.

De invoering van burgerlijke dienstplicht brengt ons inderdaad weer een flinke stap dichterbij de totalitaire staat. Het is daarom opmerkenwaardig, dat juist de liberalen voor deze dienstplicht pleiten, want zij immers zijn verklaarde tegenstanders van uitgebreide staatsbemoeiing en dus zeker van de totalitaire staat. Maar ter wille van de eisen van de oorlog gooien de liberalen hun beginselen eenvoudig over boord. En niet de liberalen alleen! De oorlog is ook in dien zin totalitair, dat hij naast alle mensen en het gehele economische leven ook het zedelijke en geestelijke leven en daarmee alle beginselen aan zich ondergeschikt maakt. Wat blijft er in de oorlog over van de liberale beginselen van persoonlijke vrijheid en burgerlijke onafhankelijkheid? Wat van de beginselen der democratie? Wat van de universele naastenliefde van christendom? Wat van de internationale solidariteit en het klasstandpunt van het socialisme? Niets! En wie toch zijn beginsel trouw durft blijven, hij wordt als een misdadiger behandeld. Wee degenen die vasthouden aan beginselen wanneer deze de heersers niet meer passen, al zijn het ook beginselen tot voor kort door die heersers zelf beleden, ja, al hebben zij er hun macht aan te danken! Dit geldt niet alleen voor de inwoner der Stalin-Unie, die de beginselen van 1917 zou verkondigen en voor de Duitser, die met citaten uit Mein Kampf het bolsjewisme zou bestrijden, maar ook voor de Nederlanders, die Albarda's dappere ongehoorzaamheid of Christus' bergrede in praktijk zouden brengen.

Wij sluiten ons bij deze onzedelijke beginselverzeking niet aan. Zij vloeit voort uit de oorlog, die eigenlijk geen sterveling wil, maar die op zijn beurt een uitvloeisel is van de bevoorrechtiging van mensen boven mensen, van het uitbuiten van mensen door mensen, van het gezag van mensen over mensen. Het is dit vloekwaardige stelsel van kapitalisme en staat, dat allen ertoe brengt niets te doen van wat zij — krachtens hun beginselen en hun mens-zijn — zouden behoren te doen en alles te doen, wat zij behoorden te laten en wat zij, naar zij zelf verklaren, eigenlijk niet zouden willen doen. Wij doen aan hun groteske sofisterij niet mee. Wij zijn voorstanders van de zelfverdediging en de zelfhandhaving van de mensheid en wij weten, dat daartoe wel de kanonnen, maar niet de zedelijke beginselen ontbeerd kunnen worden. Wij wensen niet onze socialistische beginselen te verloochenen, die onmisbaar zijn voor de vernieuwing onzer samenleving, want alleen deze vernieuwing is zelfverdediging; alleen zij kan ons redden uit de on-

dergang in de zedelijke en lichamelijke zelfmoord, waaraan een verdwaasd mensdom zich overgeeft.

Wij komen op tegen burgerlijke dienstplicht, die men wil invoeren, opdat ieder in het massale doden zijn aandeel zal hebben.

Wij verzetten ons tegen burgerlijke dienstplicht, zoals wij ons tegen iedere dienstplicht, tegen iedere slavernij en tegen het gehele militarisme verzetten. Onze vijand woont niet slechts aan de andere zijde van de grens. Onze vijand is het kapitalistische stelsel. Voor de oorlog, die daaruit opnieuw moest voortkomen, hebben wij altijd gewaarschuwd. Wij hebben er op gewezen, dat geen regeringen, geen verkiezingen, geen statenconferenties en geen Volkenbond ons voor oorlog kunnen behoeden, maar dat alleen de directe actie der arbeidersklasse in staat zou zijn hem te verhinderen. Men noemde ons utopisten, dwaze idealisten. De anderen, dat waren de mensen van de praktijk. Zij wisten iets voor het volk te bereiken.

Wij zien thans wat zij hebben bereikt. Wij aanschouwen hun praktijk, die een praktijk is van moord en doodslag of van voorbereiding daartoe. Machteloos om het socialisme en zijn beginselen te verdedigen, maakt men zich op ter verdediging van de kapitalistische staat, van het „nationale grondgebied”.

Op de vraag, of deze verdediging wel mogelijk is, zullen wij in dit verband niet ingaan. Er zijn op het ogenblik in Nederland ministers aan het bewind, die ons nog niet zo lang geleden hebben verzekerd, dat het niet mogelijk is, doch dat iedere poging tot nationale verdediging gelijk staat met nationaal zelfmoord.

Hoe het ook zij, wat betekent het meedoen aan de oorlog anders dan deelnemen aan de internationale zelfmoord, aan de lugubere dodendans, die over Europa is gekomen als resultaat van een verachtelijk stelsel van uitbuiting, onderdrukking en misdadige politiek, doch die geen enkel probleem zal oplossen? Wij hebben een ander advies te geven dan gewapende verdediging op de grondslag van militaire slavernij. Laat Nederland zijn leger naar huis sturen en de vrijkomende gelden gebruiken voor het volk. Laat ons koortsachtig gaan produceren, niet voor het militarisme, maar voor de welvaart van allen. Laat ons maatregelen nemen op sociaal gebied, waarvan de wereld verstomd zal staan. Laat ons de werkloosheid opheffen, de tuberculose en andere volksziekten bestrijden, een wezenlijke vrijheid en gelijkheid doorvoeren. Laat ons tegenover alle volkeren verklaren, dat wij bereid zijn tot menselijke, socialistische, christelijke samenwerking, doch dat het een lafheid zou zijn ons aan te vallen; dat wij geen enkel volk een strobreed in de weg willen leggen, doch tegen een militaire invasie van vreemde heersers het econo-

mische volksverzet van de arbeid zullen organiseren.

Dan helpen wij mede aan het leggen van de grondslagen ener nieuwe maatschappelijke orde, zonder welke Europa niet te redden is. De Standaard schreef deze week, dat het voor praten over zulke grondslagen... te vroeg is! Matrozen die bezig zijn een zinkend schip te verlaten, zo meent het blad, moeten niet praten over de fouten, die zij aan het ondergaande schip menen te ontdekken, maar alleen aan de redding denken. Wij zouden kunnen zeggen, dat wij de matrozen zijn geweest, die jaren en jaren lang gewaarschuwd hebben vóór het schip te gronde ging en als het dan toch zo ver komt, is het niet te vroeg, maar te laat. Doch wij zijn de redactie van het anti-revolutionnaire dagblad dankbaar voor de zo juiste vergelijking van onzeker christelijk-kapitalistisch samenleving met een zinkend schip.

Een zinkend schip! Inderdaad, wat zijn wij met onze schatten verslindende mobilisatie, met onze eeuwige werkloosheid en armoede voor het volk, met ons verwaarloosd onderwijs, met onze klungele sociale maatregelen en onze bezuiniging op de armen als hoogste staatsmanswijsheid, anders dan een onderdeel van de algemene wantoestand in Europa, die ten ondergang is gedoemd? Oorlog is het vonnis, het gericht, dat zich voltrekt over een maatschappelijk stelsel, dat miljoenen in zijn ondergang meesleurt.

Men vrage ons niet, partij te kiezen in deze catastrofe. Sympathie voor een der oorlogvoerende partijen kennen wij waarachtig niet. Sympathie voelen wij voor degenen, die met het vrijwillig offeren van hun vrijheid en soms van hun leven, tegen het militarisme hebben gestreden, met geen ander doel dan om de mensheid, om ieder volk het tragische en beschamende heden te besparen. Maar geen sympathie koesteren wij voor enige staatsregering, die hen zonder uitzondering van hun vrijheid en soms van het leven hebben beroofd. Zeker, wel is onze afschuw voor het ene bewind nóg groter dan voor het andere, maar dit is voor ons geen argument om voor dit andere, om voor enig staatsregime, partij te trekken. Geen volk is onze vijand, geen regering onze vriend. Niet voor een imperialistische strijd tussen democratische of totalitaire staten zijn wij bereid leven of beginsel te offeren. Wat ons slechts belang inboezemt, dat is de opbouw van een nieuwe maatschappij op de grondslag van een anti-militaristisch socialisme. Dat is voor Europa en ook voor het volk van Nederland belangrijker dan zich totalitair voor te bereiden op deelneming aan de totalitaire dodendans. Daarom blijven wij trouw aan onze anti-militaristische beginselen. Daarom verheffen wij onze stem tegen uitbreiding van de militaire slavernij en dus ook tegen burgerlijke dienstplicht.

DRIJFKRACHT

De chauffeur van de bus dondert hier en daar een pak kranten neer en een passagier maakt de opmerking: „Je bent er ook niet er zuinig op.”

„'t Is toch alles leugen”, zegt de chauffeur. Instinctmatig gevoelt men, ja men weet het in het algemeen, dat alles leugen is. En toch grijpt men altijd weer naar de leugen. Men is zo ver van natuur en waarheid af, dat men behoefte heeft aan leugen, slechts op leugen gedijen kan. Welnu, ik heb beloofd, aan de hand van de geschiedenis, eens de verschillende uitbuitmethoden en raffinements in bespreking te brengen.

Ik spreek en critiseer nu voor de lezers van heel ons land, want de handel is bij mij in de buurt. De Noordzee is gesloten voor de Duitser, de goederen worden bij ons overgeslagen en door ons land vervoerd. Delfzijl is de haven voor Holland en België. En men wil de Duitser graag helpen, men wil gaarne de boten lossen en laden, maar... geld verdienen. Het kost veel, het wordt duur, de natuur werkt ook tegen, maar wat dondert dat! We leven in een wereld van roef en moord en van duizend gulden is meer te plukken dan van tien. En de ontvanger van de goederen legt de meerdere kosten op het product en het publiek, dat die goederen verbruikt, betaalt wel.

Zó tracht ieder, die over enige macht beschikt, wat te roven. Alleen de arbeiders durven dat niet. Zij krijgen nu f 5.60 per dag, maar konden evenveel f 10.— per dag nemen. Menselijkheid, zgn. recht en billijkheid, moet je in een kapitalistisch regime niet zoeken. Maar om de arbeiders daar af

te houden en meer voor zichzelf te kunnen plukken, nemen de ondernemers tegenwoordig de meest gecentraliseerde vakorganisatie in de arm. Daar hebben de arbeiders het minst in te brengen. En de smoesjes, van patroonszijde verspreid, dat de moderne bond zekerheid in de toekomst geeft, is alleen op uitbuiting gebaseerd.

Het is dus leugen, alles leugen en daarom gelukt er ook niets, valt men van het ene ongeluk in het andere. We zullen nu eens heel in de diepte beginnen. Het individu en de aarde.

Als onze aarde er niet was, waren wij er ook niet. De aarde was er eerder dan wij. Maar het levende individu, dat op de aarde kwam, nam de aarde in bezit om er op en van te leven. Dat individu had en heeft een levenswil, waar levensmacht uit voortkomt.

Dit nu is een natuurlijke en onomstotelijke waarheid. En als van deze natuurlijke waarheid afgeveken wordt, of in negatie wordt gesteld, dan moet alles mislukken. Het individu, met zijn levenswil, met zijn wil tot macht, wordt bijna nergens meer erkend.

Een voorbeeld neem ik even bij onze burenen, de Duitsers. De duitse wijsgeer Nietzsche erkent de levenswil van het individu en zijn „wil tot macht” komt uit dezelfde levenswil voort. Nu zien we de verleugende mensen elkaar in allerlei organisatievormen bekampen, van de ene oorlog in de andere drijven, moorden, roven, plunderen, enz. Het duitse groot-kapitaal verliest de oorlog tegen andere kapitaal machten. Zij hadden van de natuur en van Nietzsche een caricatuur gemaakt. De levenswil van het individu gold niet meer, het was nu de levenswil van de massa. Toen de oorlog verloren was,

werden — als altijd en overal — de sociaal-democraten er een poosje voorgeschoven om de arbeiders zoet te houden. Daarnaast krijgen we dan altijd een communistische groep. En na verloop van tijd worden deze groepen weggemaaid door de nazigroep. En het duurt niet lang of Hitler staat naast de Nietzsche-literatuur en verheerlijkt deze grote duitse geest. Een gruwelijke miskennis, maar niet met opzet! Neen, zij weten niet beter, de leugens der maatschappij hebben ze zodanig te pakken, dat ze een caricatuur van de natuur waarheid hebben gemaakt.

Toen dus het individu, dat zichzelf opbouwde en uitleefde, op deze aarde in groepvorm begon te leven¹⁾, is hij ook bepaald langzamerhand zijn natuurlijke roeping kwijt geraakt. De levenswil en levensmacht heeft bepaald bij de een sterker gesproken dan bij de ander. Daaronder kunnen we allerlei factoren als fysieke kracht: slimheid enz., begrijpen. Zo ging de levenswil en levensmacht in de ideologie steeds in groepsvorm over en liet zich leiden tot een dor begrip.

Vóór dat we nu tot het kapitalistische stelsel kwamen, was er al heel wat gebeurd. Allerlei stelsels en vormen hadden dienst gedaan. Roven, plunderen, oorlogen, slavenhandel, ontucht en allerlei afwijkingen van de natuur hebben plaats gevonden. Nemen we de Romeinse geschiedenis maar eens als voorbeeld.

¹⁾ Wij menen, dat dit niet geheel juist, maar dat de groep ouder is dan het individu. De mens heeft van oudsher in groepverband geleefd, dat ook bij talrijke diersoorten reeds bestaat. Het individuele bewustzijn is later gekomen. Ook hier dus geen zondeval! — Red.

Maar toen dan later in Europa het zgn. kapitalistische stelsel tot stand kwam, kregen we ook weer een andere vorm van uitbuiting. Het ene stelsel zo goed als het andere heeft geen vastheid en levensvatbaarheid, omdat het buiten de natuur staat en door leugen en bedrog geregeerd wordt. En we willen het nu hebben over drijfkracht, omdat men ook in de haven van Delfzijl het kaartenstelsel heeft ingevoerd. De verschillende systemen houden verband met de mechanisatie en technische ontwikkeling. Maar de menselijke geest staat er niet buiten. We stellen eerst de vraag: Is de mens lui van natuur? Neen, beslist neen! Ziet de dieren des velds, ziet de vogels in de lucht. Zijn zij te lui om voedsel te zoeken, zijn zij te lui om de aarde voor eigen opbouw en voortplanting te gebruiken? Beslist neen! De fout zit in de uitbuiting, in de loondienst, in de onderdrukking en overheersing van de ene mens over de ander. Een saboteur in loondienst kan halve nachten zitten te knutselen in vrije tijd. Als ieder maar op zijn plaats stond, waren er geen lui menschen. Maar in deze leugenmaatschappij staat niemand op zijn plaats. Allerlei trucjes zijn nu uitgevonden om de motor op meer toeren te laten lopen. En steeds komen er meer leeglopers, die weer een middel hebben om de luiheid uit de

arbeiders te bannen. Maar waar begint nu eigenlijk de luiheid en wie zijn de luiards? De luiheid begint bij de diefstal van de ene mens op de andere. De dief denkt: ik wil mijn levensonderhoud niet meer aan de aarde ontwoekeren, het stelen van mijn buurman is gemakkelijker. Een symptoom van luiheid. De bestolene denkt: ik werk niet meer zo hard, het grootste deel wordt mij toch afgestolen. Denk aan de buffelroof op Java, van Multatuli. Ook weer een symptoom van luiheid. En zij, die in grote woorden de luiheid bestrijden, zijn zelf in wezen de grootste luiards. Onze evangelie-predikers, die met donderende stem van de kansel roepen: ledigheid is des duivels oorkussen!, wat brengen zij uit de aarde voort? Niets! De ambtenarij — de staat — die elke dag meer macht neemt en meer onderdrukt, wat brengt die uit de aarde voort? De handel, de sjacheraars in alles wat uit de aarde voortgebracht wordt, die hele dagen aan de telefoon liggen te lurken, wat halen zij voor het menselijke levensonderhoud voor de dag? En de knechtjes, die zij met kaartensystemen en andere angstmiddelen op de arbeiders afsturen, zijn die in staat de arbeider op zijn plaats te zetten? Leugen, leugen, leugen, alles is leugen. De volgende week kom ik op de drijfkracht terug. R. T.

VOORWAARTS EN NIET VERSAGEN

Het is al weer enige maanden geleden, dat wij voor het laatst de aandacht vestigden op speciaal voor de vrouwen belangrijke aangelegenheden. Omstandigheden buiten onze wil waren hier de oorzaak van. Thans hopen wij weer regelmatig onze plaats in te nemen. Sinds November, toen wij voor de laatste maal iets klaar maakten, zijn de spanningen in de internationale toestand nog toegenomen. Nederland was al spoedig bekomen van de emoties, die het in de eerste helft van November beleefde en December verliet kalm. Aan het Westfront werden de krijgsvrachten voortgezet, d.w.z. dat men bijna dagelijks in de kranten kon lezen: van het westelijk front geen nieuws. We zijn al zo op het oorlogvoeren ingesteld, dat wij de schermutselingen, die daar plaats vinden, niet eens meetellen. De verdedigingslinies aan weerskanten zijn blijkbaar zo sterk, dat het voor beide partijen een te hachelijke onderneming wordt om over te gaan tot operaties van enige betekenis. Of zouden deze nu misschien, desnoods met schending der belgische neutraliteit, op til zijn? Op een andere plaats wordt echter zoveel te meer gestreden. Op zee heeft men meer kans elkaar slagen toe te brengen. Onder water, in het geniep, zijn hier de moordwerktuigen opgesteld of door-kieven stalen monsters, die reusachtige kapitalen vertegenwoordigen, als roofdieren het water, loerende naar de zich aan de oppervlakte bevindende prooi. Geen dag gaat voorbij of er lopen schepen op een mijn of worden getorpedeerd, waarbij niet alleen de schepen der oorlogvoerende worden getroffen, maar ook die der neutralen. Wij zijn ook hieraan al zo gewoon geraakt, dat wij bij het lezen van de berichten hierover niet eens meer gruwen van de mensheid, die zulke lafhartige middelen gebruikt om, naar het heet, het recht te doen zegevieren. Wanneer het een nederlands schip betreft, schrikt men even op uit zijn dommel, men loopt dan over van medelijden met de slachtoffers,

zoals destijds, toen de Simon Bolivar getroffen werd, maar voor de rest dommelt men wel weer in. Zolang Nederland ook nog niet direct in de oorlog is betrokken, geloven wij het immers wel. Al staat half Europa ook in brand, nu ja, dat is we erg, maar als wij er maar zonder kleerscheuren afkomen, dan maken wij ons niet dik. Zo denkt, helaas, het grootste gedeelte onzer landgenoten. Wanneer er dan, zoals dit vorige Zondag het geval was, eensklaps, zonder dat iemand ergens op verdacht is, van regeringszijde wordt afgekondigd, dat de periodieke verlopen zijn ingetrokken, wordt de goegedemte weer even wakker en vraagt zich verbaasd af, of er misschien ook iets niet in de haak kan zijn. Wanneer dan van overheidswege geruststellende berichten worden verspreid, wat in spannende dagen altijd gebeurt, omdat men aan een bevolking in paniekstemming niets heeft, dan aanvaardt men dit al gauw weer. Bij de treinen, die 's avonds de militairen naar hun diverse regimenten terug voeren, gaat het precies zoals dit de laatste maanden het geval was. Naast militairen wemelt het peron van vrouwen, echtgenoten of verloofden der dienstplichtigen. Overal zien wij deze vrouwen kalm afscheid nemen, verontruste gezichten bemerken wij haast niet. Dit doet enigszins pijnlijk aan, want als er wat gebeurt, als vandaag of morgen Nederland in het conflict zou worden betrokken, wat heel goed mogelijk is, dan zullen al deze jonge mensen gedwongen worden om te doden en een even grote kans, lopen om gedood te worden. Wij vragen ons af, of al deze vrouwen hier nooit eens bij stil zullen staan, of zij zich bij een dergelijke afscheid nooit eens zullen realiseren, dat zij de geliefde misschien nooit terug zullen zien. Wat in Finland gebeurt, kan ook in Nederland gebeuren en dan zouden zij op een of andere dag een boodschap thuis kunnen krijgen, dat hun held gevallen is op het veld van eer, dapper strijdende voor het vaderland, dat hem tot nu toe misschien

HET ROTTERDAMSE HAVENBEDRIJF

Burgemeester Oud heeft de gebruikelijke nieuwjaarsrede gehouden. De daarin vervatte mededelingen, vooral betreffende de toestand van de haven, waren niet hoopgevend. De cijfers die genoemd werden tonen aan, dat Rotterdam voor de duur van de oorlog als havenstad van betekenis uitgeschakeld is. Dienaangaande merkt mr. Oud op:

Voor de berekening van de feitelijke achteruitgang is een vergelijking tussen de jaarcijfers echter een onjuist uitgangspunt. Zien wij dat voordien iedere maand gemiddeld 1300 zeeschepen onze haven bezochten en dit aantal thans ten hoogste 380 per maand bedraagt, dat de maandelijksche scheepstonnage van 2 miljoen tot 600.000 N.R.T., en de hoeveelheid verwerkte goederen van 3½ miljoen tot 1 miljoen per maand slonk, dan moet worden vastgesteld, dat de achteruitgang rond 70 pct. bedraagt. Het havenverkeer is ineengeschrumpeld tot de helft van hetgeen ons in het voor Rotterdam toch reeds zo moeilijke crisisjaar 1932 was overgebleven. Alleen al in de laatste vier maanden hadden wij in onze haven een hoeveelheid goederen minder te verwerken, die ongeveer ¼ bedraagt van de jaarlijkse kolonproductie onzer limburgse mijnen, die het overzeese goederenverkeer over een heel jaar van een haven als Marseille evenaart, dat van Håvre, Bremen of Amsterdam belangrijk overtreft, ja, bijna de helft groter is dan de totale jaarlijkse goederen-omzet van laatstgenoemde haven. Onze havenstad, centrum van wereldverkeer, is dan ook als geen andere stad in den lande in haar levensader getroffen.

In een kapitalistische samenleving is het zo gesteld dat de minst draagkrachtigen het eerst het slachtoffer worden van een inzinking van het systeem. In de volgende cijfers komt dit wel sterk tot uitdrukking.

Hoe sterk de terugslag van de ingekrompen scheepvaart op de arbeidsgelegenheid in de haven is, blijkt uit het feit, dat alleen al aan de bij de Scheepvaart Vereniging Zuid geregistreerde havenarbeiders in de acht weken tussen half Sept. en half November uitgekeerde lonen met f 600.000.— achteruitliepen van f 1.500.000.— tot f 900.000.—, die aan de daaronder begrepen losse arbeiders zelfs van f 730.000.— tot f 330.000.—.

Gelukkig 'kon, zowel in de havenbedrijven zelf als in de daarmee aanverwante takken van bedrijf en op de kantoren, door schikkingen en wachtgeldregelingen, waarin overheid en bedrijfsleven op gelukkige wijze samenwerken, het aantal gevallen, waarin gewaardeerde werkers zonder meer moesten worden ontslagen, tot het uiterste worden beperkt.

Wij beschikken niet over de gegevens om onze veronderstelling met bewijzen te staven, doch de

als werkloze heeft laten verhongeren. En behalve dat, zouden deze vrouwen nooit eens in opstand komen, zouden ze nooit eens verontwaardigd zijn, dat het militarisme zo zeer beslag legt op haar persoonlijk leven, dat haar gezinnen worden ontwricht, dat dikwijls haar huwelijken stuk worden gemaakt en dat haar mannen worden gedwongen te leven in een omgeving, waar ze anders zeer zeker minachtend op neer zouden zien? Veel merken van de afkeer van al deze vrouwen tegen het militarisme doen we niet. Het blijft bij wat gespuiter hier en daar. Of zou misschien onder deze schijnbare oppervlakkigheid grote onrust schuilen en zou, als de nood aan de man zou komen, deze onrust zich baanbreken? Wij weten het niet, maar hard vertrouwen hierop doen wij ook niet. Als dit zo was, zouden wij allicht in de afgelopen maanden wel iets van verzet tegen het brute en brutale militarisme hebben bespeurd. Hoe het ook zij, laat het voor ons een aanwijzing zijn om verder te gaan. EEN VROUW.

Kleding. Hun namen worden later bekend gemaakt.

18. Vaststelling van de plaats, waar het volgende congres zal worden gehouden.
19. Rondvraag.
20. Sluiting.

INGEKOMEN VOORSTELLEN

Bouwvak Haarlem, Metaal Haarlem en Transport Haarlem:

1. De Syndicalist wordt voortaan gedrukt bij een coöperatie of combinatie van samenwerkende arbeiders, onder voorbehoud, dat deze zal voldoen aan de eisen, welke men thans stelt bij het drukken van De Syndicalist.

Toelichting: Met bovenstaand besluit brengen wij in toepassing wat is neergelegd in de grondbeginselen van het syndicalisme, n.l. het stichten van bedrijfsraden en coöperaties.

Bouwvak Wieringen:

2. In art. 12 van het reglement van de AWK. te lezen:

e. slachtoffer zijn van hun weigering om voor oorlogsdoelinden of ten dienste van militaire maatregelen te werken, of.....

Toelichting: De woorden „of ten dienste van militaire maatregelen“ staan er thans niet in; wij stellen voor, die in te voegen.

NSV.-bestuur:

3. Het congres draagt het NSV.-bestuur op, in 1940 een landdag te organiseren in de geest als die in 1939 gehouden landdag.

KAMERADEN, OPGELET!

Amendementen op deze voorstellen moeten vóór 21 Februari 1940 bij het NSV.-secretariaat worden ingezonden.

Daar er zeer weinig voorstellen en kandidaatstellingen zijn ingekomen, heeft het D.B. besloten, dat alle nakomende voorstellen en kandidaatstellingen onmiddellijk in De Syndicalist alsnog zullen worden gepubliceerd, zodat de organisaties gelegenheid hebben, ze te bespreken, resp. er amendementen op in te dienen. Wie hiervan gebruik wenst te maken, zorg, dat een en ander uiterlijk Dinsdagochtend in het bezit is van de Redacteur.

De definitieve beschrijvingsbrief met de amendementen wordt afgedrukt in De Syndicalist van 2 Maart a.s. en enkele dagen later aan de organisaties gezonden. SECR. NSV.

TIENDE N.S.V.-CONGRES

TE HOUDEN OP 6 EN 7 APRIL 1940 IN GEBOUW DE LEEUW, VALKENBURGERSTRAAT 149 TE AMSTERDAM

AGENDA:

1. Opening.
2. Voorstel van het NSV.-bestuur om als de normen voor de vergoedingen voor de afgevaardigden en de bestuurders wegens het bijwonen van het congres dezelfde te doen gelden als voor het congres in October 1938 hebben gelden.
3. Vaststelling van de dagorde.
4. Verslag van het Secretariaat.¹⁾
5. Verslagen der Commissies.¹⁾
6. Verslag van de Penningmeester.¹⁾
7. Verslag van de Administrateur van De Syndicalist.¹⁾
8. Verslag van de Administrateur van het Brochuredepôt.¹⁾
9. Beleid Bestuur.
10. Beleid Redactie De Syndicalist.¹⁾
11. Benoeming Redacteur De Syndicalist. In deze vacature zijn tot dusverre geen kandidaten gesteld, ofschoon de aftredende redacteur zich niet herkiesbaar stelt en het vorige congres zich in het algemeen tegen het herbenoemen van aftredende functionarissen heeft verklaard.

12. Benoeming van diverse commissiën.

13. Bespreking van de kandidaten voor bestuursfuncties.

Candidaat zijn gesteld:

Voorzitter (vacature Lambo): Joh. Nieuwenhuize te Amsterdam door Bouwvak Amsterdam.

M. Boelaarts te Amsterdam door Bouwvak Haarlem, Metaal Haarlem en Transport Haarlem.

Secretaris (vacature De Jong):

P. Wiegman te Amsterdam door Bouwvak Haarlem, Metaal Haarlem en Transport Haarlem.

Commissaris (vacature Diederik):

Joh. Nieuwenhuize te Amsterdam door Bouwvak Haarlem, Metaal Haarlem en Transport Haarlem.

Commissaris (vacature Hamelink):

G. ten Vaanholt te Hengelo (O.) door Bouwvak Haarlem, Metaal Haarlem en Transport Haarlem.

Commissaris (vacature Madlener):

G. van der Wal Jr. te Den Haag door Bouwvak Haarlem, Metaal Haarlem en Transport Haarlem.

N.B. Metaal IJmuiden stelt voor, de aftredende bestuurders te herkiezen. Ik meen er op te moeten wijzen, dat dit voorstel volstrekt in strijd is met de uitspraak van het vorige congres om bij voorkeur NIEUWE functionarissen aan te wijzen, en dat het voorstel praktisch niet doorvoerbaar is, aangezien niet alle aftredende bestuurders bereid zijn, opnieuw in het bestuur zitting te nemen. — DE JONG, Secr.

OPMERKING. Alleen Bouwvak Amsterdam heeft medege-deeld, dat de door deze organisatie gestelde kandidaat (Joh. Nieuwenhuize voor Voorzitter) bereid is, de kandidaatstelling te aanvaarden. De andere organisaties worden verzocht zich daarvan bij de door hen gestelde kandidaten eveneens te vergewissen en van het resultaat mededeling te doen aan het secretariaat van het NSV.

14. Discussie over de vraag, of voor eigen rekening en met inachtneming van de sociale bepalingen werkende personen als lid van een bij het NSV. aangesloten organisatie kunnen worden toegelaten. Het vraagpunt zal worden ingeleid door een kameraad van Bouwvak en een kameraad van Kleding. Hun namen worden later bekend gemaakt.

15. Rapport Kadercommissie.

16. Huishoudelijke zitting.

17. Discussie over ons standpunt tegenover collectieve arbeidsovereenkomsten. Het onderwerp zal worden ingeleid door een kameraad van Bouwvak en een kameraad van

¹⁾ Ter bevordering van een spoedige en zo volledig mogelijke beantwoording op het congres, worden de afgevaardigden verzocht, vragen en opmerkingen omtrent bepaalde onderdelen van te voren schriftelijk ter kennis van de betrokken functionaris te brengen.

hier bedoelde gewaardeerde medewerkers, die niet werden ontslagen, zullen wel geen doodgewone havenarbeiders zijn, daar deze al direct bij het begin van de oorlog op straat werden geworpen, al was dit dan voor een klein gedeelte met toekening van een te lage wachtgeldregeling. Trots de pessimistische beschouwingen die de burgemeester over de toestand van de haven gaf, sprak hij toch de hoop uit, dat na de oorlog betere internationale ruittoestanden ook een nieuwe toekomst voor Rotterdam zullen brengen.

Het is o.i. echter de vraag, of deze wereld op de wijze als mr. Oud zich dat denkt, oorlog en crisis te boven komt. En mocht er voor enkele jaren al wat opleving komen, als het kapitalistische stelsel blijft bestaan, zullen ook steeds erger crisissen volgen. Pas als de kapitalistische wijze van voortbrenging vervangen zal zijn door de socialistische, kan er sprake zijn van welvaart voor allen. Hiervoor is echter noodzakelijk, dat de mens socialistisch gaat denken en handelen. In dit proces zal de arbeider de grootste rol hebben te spelen en is het ons aller taak de socialistische idee te brengen bij hen, die nu alleen maar kunnen zien door de kapitalistische bril. L. S.

KRONIEK

INTREKKING DER VERLOVEN

Nederland en België hebben gemobiliseerd. Nederland en België hebben in November van het vorige jaar de militaire verlopen ingetrokken. Twee maanden later, in het afgelopen week-end, hebben Nederland en België opnieuw de verlopen ingetrokken. Nederland en België! Het zijn in elk der beide landen een handje vol mannen, die zulke besluiten nemen. Maar Nederland en België dat zijn in werkelijkheid zestien miljoen mensen, wier toekomst, wier leven op het spel staat. Zij weten van niets. Zij gehoorzamen; uit angst. Zoals in heel Europa honderden miljoenen uit angst gehoorzamen. Het is deze angst, die juist aan miljoenen het leven kost.

Welk een vernedering! Men wordt geroepen. Men weet niet, mag niet weten wat er aan de hand is. Maar men komt. Zonder enige controle ligt het leven der volkeren in handen van enkelen. Men zal ons zeggen, dat het nu eenmaal niet anders kan. En dat geloven wij wel. Nu men eenmaal verzuimd heeft, het militarisme als het grootste gevaar voor de mens als de grootste vijand van zijn vrijheid en persoonlijke waardigheid principieel en radicaal te bestrijden, nu men dieneengevolge is vastgelopen in de hedendaagse situatie, nu is er heel veel, dat afschuwelijk en beschamend is en dat nu, ja nu, „eenmaal niet anders kan“. Wij vallen niet over een detail; wij demonstreren daaraan het ware wezen van geheel een stelsel. En dat stelsel gelden onze afschuw, onze haat, onze strijd. Want het blijft dan toch maar een gruwelijke waarheid, dat honderden miljoenen doden en zich laten doden, of klaar staan om dit op bevel te doen, zonder te weten waarvoor. En het staat dan toch maar vast, dat zo zij daaromtrent al enige illusie mochten koesteren, die illusie niets te maken heeft met de oogmerken, waarvoor deze massale moord der afgerichte slaven wordt bedreven.

Wij zullen daarop blijven wijzen, tot het besef doordringt, dat aan dat gehele stelsel een einde moet komen en dat alleen dit een doel is, waarvoor het waard is te strijden. Al te gemakkelijk troost men zich met de gedachte, dat het nu eenmaal niet anders meer kan, zonder te bedenken, dat het anders had kunnen wezen en -- wat belangrijker is, zo spoedig mogelijk anders worden moet. Alleen wat daartoe wordt gedaan heeft waarde. Van engelse zijde wordt geschreven over aanvalsplassen, die Duitsland ten opzichte der beide kleine landen aan de zee zou koesteren. Van duitse zijde daarentegen wordt beweerd, dat dit maar engelse laster is, met geen ander doel dan om de oorlog uit te breiden.

Honderden miljoenen Duitsers, Engelsen, Fransen, Belgen en Nederlanders, honderden miljoenen Europeanen horen het aan. Wat is de waarheid? Zij weten het geen van allen. Zij hebben maar te horen, te geloven, al naar het land waar zij wonen en te gehoorzamen in.... alle landen.

DIPLOMATIEKE ROMMELPOET

In 1914 namen tientallen staten aan de oorlog deel om de democratie te verdedigen. Het was wel wat zonderling, dat ook het tsaristische Rusland met zijn despotsch regime tot deze staten behoorde, althans de zijde van deze staten had gekozen. Een andere staat, die het leven zijnder onderdanen had geofferd om de democratie te verdedigen, Italië, werd kort na de oorlog fascistisch.

Langzamerhand kwam de democratie in gevaar. Om ze, als het nodig mocht blijken, opnieuw te beschermen, sloot het democratische Frankrijk een militair verbond met de Sovjet-Unie. Dit was geen democratisch land, maar een dictatorial geregeerde, totalitaire staat op de basis van wat men noemde de „dictatuur van het proletariaat“. Volgens de leer moest deze proletarische dictatuur geleidelijk afsterven, naarmate de socialistische opbouw vorderde. Maar de leuze van de democratie werd zo urgent, en het socialisme liet zo lang op zich wachten, dat Stalin besloot de dictatuur „van het proletariaat“ te vervangen door de democratie en een parlement in het leven riep. „Democratie“ werd nu de leuze van alle bolsjewistische partijen, samenwerking met alle burgerlijk-democratische partijen het doel. In Frankrijk vormden de stalinisten een eenheidsfront met de sociaal-democraten en met de partij van Daladier. In de spaanse strijd werd het socialisme taboe verklaard. Dat stalinisten en sociaal-democraten communisme of socialisme zouden willen nastreven, dat was maar vuile laster der fascisten en v/ie aan het socialisme vasthield was een handlanger van Franco, die was zelf een fascist. Het ging om democratie en om niets meer, niet slechts in Spanje, maar in de hele wereld. Communisme en socialisme stonden niet langer op het program, er was nog maar één doel: anti-fascisme. De Rode Hulp werd ontbonden, namen wer-

